

Jaume Sisterna, en una fotografia a casa seva del gener del 2001
JOSEP LOSADA

Adéu a Jaume Sisterna

Ha mort el meu amic Jaume Sisterna, el poeta català del qual és necessari que es publiquin un bon grapat de llibres inèdits. Vàrem tenir una època de molta relació, especialment aquells estius que vàrem passar a l'Empordà amb un grup de companys. Últimament, tenint en compte que els dos estàvem molt malalts, no ens vàiem, però manteníem la relació sense pensar en la mort parlant, sobretot, de poesia. Serà molt convenient que es publiquin aquests llibres inèdits perquè la seva obra sigui coneguda degudament. Va viure com a poeta, sempre amb un sentit de l'humor sarcàstic, però molt interessant. No tenia gaires contactes dins del món literari, ni va rebre premis rellevants, ni medalles d'or ni qualsevol d'aquests honors que els dominants literaris distribueixen. Possiblement perquè el que ell buscava era fer la seva obra, no cap dels honors socials establerts per la política literària. Va viure sol força anys i es va dedicar quan era jove al teatre. Tenia, sens dubte, condicions d'actor. Li agradaven molt la música, la natació i també el sexe, qüestió aquesta perfectament humana. De tant en tant feia lectures i hauria d'haver treballat d'una feina diferent de l'ofici de viatjant que va haver de fer per guanyar-se la vida, però

El més enllà

Una gran confusió ha envoltat la mort del poeta i home de teatre Jaume Sisterna (Barcelona, 1930). Algunes fonts van divulgar notícies sobre la impossibilitat de fer un funeral, tot i que la seva família s'havia fet càrrec de les despeses del sepeli. Dimarts era incinerat en un tanatori de l'Hospitalet de Llobregat i ahir va ser acomiadat pels seus amics poetes a l'Horiginal. Autor d'una àmplia obra poètica i teatral, Sisterna havia participat en infinitat de companyies i grups de l'escena 'underground'. Guanyador de premis com el Marià Manent, la seva obra va ser publicada per petits segells, i hi ha força llibres inèdits, que estan sent compilats per la filòloga Anna Biayna de cara a enllestir una necessària obra completa. Abans de morir, Sisterna va fer una trucada al seu vell amic Jesús Lizano per dir-li que es retrobarien en el "més enllà". Novament, l'encertava. D. CASTILLO

aquesta situació no va significar que no pogués viure intensament el treball artístic. Crec que l'obra de Jaume Sisterna encara no és prou coneguda i ara que és mort seria el moment de fer el possible per divulgar-la. El més important, com tot creador, no és la seva vida, el seu anecdotari, sinó la seva obra. Potser li faltava un cert grau de sentit contemplatiu, místic, però tenia una especial sensibilitat, que li obria les portes al sentiment poètic més intens. És l'hora, doncs, de conèixer tota la seva obra i poder incloure el seu nom junt amb la resta de poetes del nostre país. La poesia en llengua catalana crec que en sortirà beneficiada. Encara que fos molt irònic, tenia un punt romàntic. Hem de conèixer la seva obra i estic segur que trobarà el seu lloc en el món literari de la llengua catalana.

Havíem sopat junts moltes vegades en un restaurant del barri de Gràcia i venia sempre a les meves lectures. Últimament, donada la nostra salut precària, ens vàiem poc i possiblement no conec la seva obra en tota la seva dimensió, però estic segur del seu lloc rellevant en la literatura catalana. Adéu, amic Jaume. Aviat jo també em moriré preguntant-me "què serà de Lizania"... Sempre t'he estimat, benvolgut amic. *